

+

Lov og Evangelium

ISSN 2387-5275

NR. 1

JANUAR 2018

54. ÅRGANG

Foto: Ingar Gangås

«Du, Herre, la i begynnelsen jordens grunnvoll, og himlene er dine henders verk. De skal gå til grunne, men du forblir.» Heb 1:10-11

Oppbyggelig blad på evangelisk, luthersk grunn

BLADET LOV OG EVANGELIUM

utgis av Norsk Luthersk Lekmannsmisjon.
Det er gratis og kommer med 10 nummer i året.
Frivillige gaver kan sendes kasserer i NLL.

Abonnement, oppsigelse og adresseforandring:

Fredrik Heian, Elvedalsveien 175,
3158 Andebu. Tlf. 901 94 758
E-post: fredrik_heian@hotmail.com

Redaktør: Ingar Gangås, Følstadvegen 135,
7690 Mosvik. Tlf. 901 51 234
E-post: ingar.gangas@live.no

Redaksjonsråd: Per Bergene Holm,
Dag Rune Lid og Ragnar Opstad
Layout: Kristian Mehl Gangås

NORSK LUTHERSK LEKMANNSMISJON

ble grunnlagt i 1963 av venner av den luthersk-rosenianske forkynnelse, og ønsker å forkynne Guds ord i skrift og tale både i Norge og ute på misjonsmarken. NLL støtter den lutherske kirken i Moldova og luthersk litteraturarbeid i Bolivia og Peru.

Formann: Reidar Heian, Elvedalsveien 175,
3158 Andebu. Tlf. 414 95 526
E-post: reidarheian@outlook.com

Sekretær: Konrad Fjell, Laskengrenda 44,
3221 Sandefjord. Tlf. 915 10 064
E-post: konrad.fjell@gmail.com

Kasserer: Reidun Asdahl, Fossnesveien 13 B,
3160 Stokke. Tlf. 33 33 89 01 / 995 87 987
E-post: fossnes.kontor@gmail.com

Bankgiro: 3000 22 26193
Svensk postgiro: 178 84 80-0

BIBELSKOLEN PÅ FOSSNES

ble grunnlagt i 1992, og eies og drives av NLL.
Skolen har både halvårig og ettårig kurs.

Skolen ønsker å formidle tillit til Guds ord og spørre etter de gamle stier (Jer 6:16), samt fremme arven fra lekmannsbevegelsen og våre lutherske lærefedre.

Adr.: Fossnesveien 13 B, 3160 Stokke
Tlf. 33 33 89 00 – Fax 33 36 56 65
E-post: bibelskolen@nll.no

Bankgiro: 3000 22 26193

Rektor: Per Bergene Holm, Holmveien 20,
3282 Kvelde. Tlf. 995 09 060
E-post: pbholm@online.no

INTERNETT: www.nll.no

Inntil verdens ende

«Men når alt dette begynner å skje, da rett dere opp og løft hodet! For deres forløsning stunder til.»

Luk 21:28

Gud har en plan for alle ting. Den vil fullføres akkurat slik som han har sagt oss det i sitt Ord. Når denne verden går i oppløsning, er oppfyllelsen av Guds rike nært forestående. Det skal bli en ny himmel og en ny jord, der rettferdighet bor.

Da Jesus gav misjonsbefalingen til sine elleve disipler på fjellet i Galilea, sa han: «Og se, jeg er med dere alle dager *inntil verdens ende*» (Mat 28:20). Det skal altså komme en verdens ende. Vi skjønner av alle tegnene i tiden at den nærmer seg. Da tar nådetiden slutt. Derfor gjelder det å forkynne evangeliet *inntil Jesus kommer*. Vi kan ikke avslutte tjenesten midt på oppløpssiden!

Ennå er det noen som trenger å høre Ordet om «synd, rettferdighet og dom» (Joh 16:9-11) – både her hjemme i Norge og på misjonsmarken.

Vi vet ikke hva dette nye året vil bringe. Men la oss arbeide mens det heter «i dag». Den som har funnet «hvile» i Jesus alene og «skriker som hjorten etter rennende bekker» (Sal 42:2), skal mettes ved Ordet fra Guds munn. Det har Jesus, den gode hyrde, lovt alle dem som kommer til ham. Og da kan det hende han spør deg: «Hvem skal jeg sende og hvem vil gå for oss?» (Jes 6:8).

Ingar Gangås

En Herrens tjener

Intervju med Damián Heredia

– Arequipa by har vokst fra 1 til snart 1,5 millioner innbyggere på noen få år. Folk flytter inn fra landsbygdene og bygger enkle hus av steinblokker og bølgeblikkplater i utkanten av byen. Der er det tørt, uten noe vegetasjon, og ørkensanden svir i øynene når det blåser. Fattigdommen er stor, og den åndelige nøden større. Kunne vi bare nå dem med evangeliet!

Det er Damián Heredia som sier dette. Han ble allerede i 1993 ansatt som evangelist i det som etter hvert fikk navnet INEL (Iglesia Nacional Evangelica Luterana) og som Lekmannsmisjonen støttet fram til 2004. Nå kunne han ha vært pensjonist, men har siden 2014 vært medarbeider i «Såmannen». Han er nok godt kjent for mange av bladets lesere, både ved sine andakter og hilsener fra den første tiden, og gjennom presentasjoner

Damián Heredia. Foto: Olav Gangås

av litteraturarbeidet som Lekmannsmisjonen nå driver.

Møte med Arequipas borgermester

– Jeg må fortelle, fortsetter Damián, om hva som skjedde i august 2017. Det ble organisert en samling der alle evangeliske kirker og virksomheter ble innbudt til et stort møte sammen med

Innhold, januar 2018

Inntil verdens ende. Av Ingar Gangås	side 2
En Herrens tjener. Intervju med Damián Heredia	side 3
Hvem skal jeg sende, og hvem vil gå for oss? Av Gunnar Nilsson ..	side 6
Det åttende bud (1). Av Martin Luther	side 9
Møtekalender.	side 11
Lov og evangelium. Av Ragnar Opstad	side 12
Frelser og dommer. Fortelling av Mia Hallesby	side 13
Dersom vi bekjenner. Av Marcus Söderberg	side 15
Løsepenge. Av Lars Fossdal	side 17
Bildemontasje fra Sør-Amerika.	side 19
Arrangement 2018.	side 20

byens autoriteter. Noen hadde fått den tanken at de ville la myndighetene få mer innblikk i det arbeidet som utføres av evangeliske kristne, for å gjøre dem oppmerksomme på at ikke alt drives av katolikkenene.

Vi fikk invitasjon som kristent forlag og jeg tok med meg to av bøkene som vi har trykt. Det som hendte, og som jeg er overbevist om var noe som Gud la til rette, var at det bød seg en anledning til å hilse på borgermesteren, tre av hans medarbeidere og to representanter fra parlamentet i Lima. Jeg fikk frimodighet til å overrekke dem hvert sitt spanske eksemplar av «Husandaktsboken» av Carl Olof Rosenius og heftet «Jesus fant meg» som Stiftelsen på Bibelens grunn har utgitt. Alle takket for bøkene, men borgermesteren kanskje mer hjertelig enn de andre. Han løftet Husandaktsboken (den har fått tittelen

«Cada día con Dios» på spansk, som betyr: «Hver dag med Gud») så hele forsamlingen skulle se den, og sa: «Ja, nå kan jeg ha Gud med meg hver dag!»

Tenk om de kommer til å lese i disse bøkene, hvilken betydning det kunne få, legger Damián til. Vi har spredd mange bøker, spesielt i forbindelse med femhundreårsjubileet for reformasjonen. Gjerningskristendom er mye utbredt her i vårt katolske land, og vi ber om at flere må få se lys i evangeliet og finne hvile i det Jesus allerede har gjort. Mange har gitt tilbakemelding på at disse bøkene har et budskap til dem, og noen har også sagt at de ikke før har sett så klart at frelsen er av bare nåde for Jesu skyld. Det er stort å tenke på!

Besøk på kontoret

– En dag ringte ei kvinne og lurte på om det var mulig å låne en Bibel. Jeg

*Arequipa har vokst fra 1 til 1,5 millioner innbyggere de siste årene.
Foto: Ingar Gangås*

stusset over at hun tok kontakt akkurat med meg, forteller Damián. Det viste seg at hun hadde gått forbi kontordøren vår og sett skiltet om at det var et kristent forlag. Der fant hun også telefonnummeret mitt. Jeg inviterte henne til samtale, og jeg kjøpte en Bibel til henne. Hun viste seg å være ei mor i femtiårene. Hun bor ca. en og en halv times kjøretur med buss herfra, og det er ingen kristne møter i hennes landsby. Mora hadde fått kontakt med noen som kalte seg «israelitter», og som her ute kan ha noen likhetstrekk med adventistene, men som ikke er helt som dem heller. Mannen er ingen kristen, fortalte hun, og heller ikke barna hennes. De er alle voksne nå.

Gjenbesøk i heimen

Denne kona har kommet til bibelstudium på kontoret flere onsdager, og jeg har besøkt heimen hennes et par ganger og forklart dem nøyere ut om frelsen i Jesus, sier Damián. Da kommer også noen av de andre familimedlemmene og hører på. Men det er også noe annet som er spesielt for meg, legger Damián til, og det er at det bor en familie i nærheten av denne kvinna, som jeg har kjent fra tidligere. De bodde før i Arequipa og gikk på møter der. Kanskje kom de aldri så langt at de fikk se inn i evangeliet. Nå har de glidd helt bort og går ikke lenger på noe. Og i landsbyen er det jo heller ikke noen evangelisk forsamling å gå i. Siste gang jeg var på besøk, var også noen fra denne familien med på samtalen og hørte på når jeg leste fra Bibelen og forklarte for dem.

Kallet fra Sør-Amerika

Den 7. desember kom Marit og Ingar Gangås tilbake fra et to måneders opphold i Bolivia og Peru.

Neste blad blir et misjonsnummer, og du vil få høre mer fra turen, om «Såmannens arbeid» i begge land og «kallet fra Sør-Amerika».

Red.

Høsten er stor

Etter en pause, og Damián har sett ut i luften en stund, kommer det ganske lavmælt: «Jeg vet ikke hvordan vi skal følge opp dette videre. Det er et godt stykke å reise, med forskjellige busser fra der jeg bor, og vi skal ikke forvente at de kommer den lange veien hit heller. Og jeg begynner jo å trekke på årene også – om et og et halvt år er jeg 70, og da er jeg definitivt over i pensjonistenes rekke!»

Samtalen med Damián har på nytt bekreftet at «høsten er stor, men arbeidene få». Jeg vet at Damián får mange spørsmål om å tale i forskjellige sammenhenger på fritiden, mest er han ute og forkynner i «Unión Misionera» sine forsamlinger, i det arbeidet som nå støttes av Misjonslaget (ELM) i Norge. Vi i «Såmannen» er glad for at han på denne måten også får være «en Herrens tjener» i andre arbeidslag.

Ingar Gangås

L&E

Hvem skal jeg sende, og hvem vil gå for oss?

Av Gunnar Nilsson

Ja, hvem vil være Guds budbærere? Hvem av profetene ble ikke drept av deres fedre? Det var jo så ofte budbærernes lønn, hvorfor? Jo, fordi menneskene ikke ville høre budskapet. Budskapet irriterte så til de grader at man slo budbæreren ihjel. Menneskenes problem er ikke at Gud ikke finnes. Men tvert imot at han finnes. Man blir ikke kvitt ham.

Vi har nettopp feiret jul, at Guds sønn ble født inn i verden. Men før jul, kom advent. Og den tredje søndagen i advent ble vi minnet om at Jesus behøvde en som beredte veien for ham: Johannes døperen. Vi vet ingen ting om hvordan kallet kom til Johannes og hvordan han svarte: «Se, her er jeg, send meg!» Men han gikk, og ble ifølge Jesajas ord «en røst av en som roper i ørkenen». – Rydd Herrens vei, gjør hans stier rette! Hver dal skal fylles opp, hvert fjell og hver haug skal senkes. Det krokete skal rettes ut, og de ujevne veier skal bli jevne. Og alt kjød skal se Guds frelse. Hvem vil høre budbærerens budskap? Man skulle jo tenke som i vår tid, at det skulle være et utelukkende positivt budskap det Jesus talte i Nasaret: «forkynne for fanger at de skal få frihet og for blinde at de skal få syn ...» Men det ble ikke slik, fordi det fantes ingen slike i Nasaret som behøvde frihet og syn. Og så legger Jesus til et påheng på slutten om Na'aman og en-

ken i Sarepta, og da ville de drepe ham.

Johannes døperen, han forkynte: «Ormeyngel! Hvem lærte dere å flykte fra den kommende vrede? ... Øksen ligger allerede ved roten av trærne. Hvert tre som ikke bærer god frukt, blir hogd ned og kastet på ilden» (Luk 3:7 og 9). Ja, den som forkynner slik i dag, går det vel heller ikke så godt. Det gikk ille for døperen Johannes. Han manglet aldri tilhørere, men hans endelikt var tragisk. Han kunne jo ha blitt en stor folkeleder. Hvorfor var han ikke litt smidigere? Han som hadde slik evne til å samle folk. Hvorfor var han ikke litt klokere og mer forsiktig? Kunne han ikke være det, var han så grovhogd av naturen? Nei, han kunne sikkert ha vært forsiktig om han hadde villet. Men han kunne ikke forfalske det budskapet han hadde fått. Heller får hodet rulle enn å fortie sannheten. Men kunne

“—————
Så var det veirydderens oppgave først å vise hvor skånselsløst Gud dømmer oss. Men den sannheten tåles snaut i verden og i «kristenheten». Slutten for døperen Johannes ble jo halshogging.

”

han ikke begynt slik som mange i vår tid med at «Jesus elsker deg!» «Jesus elsker Stockholm!» Det var tema da mange forsamlinger hadde en kampanje der. Eller hvorfor ikke det populære: «Du skal tilgi deg selv, innse at du er akseptert som du er».

Nei, han skulle berede vei for Jesus. Og Guds ord taler forferdelige ord til oss mennesker. Predikantens oppgave er å fortelle hvordan Gud ser på oss. «Alle tanker og hensikter i deres hjerter var onde hele dagen lang». «Det finnes ikke én som søker Gud». «Ormeyngel!» Hvem vil erkjenne sannheten om seg selv? Man kan jo tenke at innerst inne vil jeg jo egentlig det, eller hva? En del sier til og med at de er frelst og synes de er svært så fromme. De har gjort så mye.

Det fortelles om en gammel prest, om han drømte eller hvordan det nå var, så var han ved himmelens port. Men den var stengt. Så sa han at han hadde jo vært prest i femti år. Men det var fremdeles stengt. Så nevnte han hvor mange netter han hadde frosset når han arbeidet blant de som var lengst nede på skalaen i storbyens gater. Men porten var fortsatt stengt. Ja, han fortsatte, han hadde mye på plusskontoen. Men porten var likevel stengt. Men så sa han: «Jeg elsker Jesus». Da ble porten til himmelen åpnet. Dette er en moderne fortelling og den speiler nok vår tid. Det lyder så fint i vår tid. Men hva var det? Det var jo hele tiden – jeg. *Jeg* elsker Jesus. Tror du at *det* åpner himmelporten? Jeg trodde at det var dette at Jesus elsker meg, og døde

Kjenner du noen

som vil ha glede av å motta «Lov og Evangelium»? Bladet er gratis og kommer med 10 nummer i året.

Hensikten med det er først og fremst oppbyggelig, det vil si at vi gjerne vil dele Guds ord med våre lesere. Det er mange ord og mye informasjon i vår tid, men liten plass for og lite stillhet til det som betyr mest: å høre og lese Guds ord til frelse!

Det er med stor sorg vi ser på den stadig økende verdsliggjøring og ugudelighet i vårt kjære fedreland!

Dersom du vil gi bladet til noen du kjenner, send navn og adresse til ekspedisjonen:

Lov og Evangelium
v/Fredrik Heian,
Elvedalsveien 175,
3158 Andebu,
på sms: 901 94 758
eller e-post:
fredrik_heian@hotmail.com

Så vil han sende disse personene et nummer av bladet, med vedlagt brev og spørsmål om de ønsker å bli abonnenter. Vi har inngått svarsendingsavtale med Posten som gjør at de som ikke vil motta bladet videre, kan returnere svarbrevet, uten at det koster dem noe.

for meg, som åpner himmelporten!

Regnes det ikke med meg? Jødene syntes at det var opprørende. De var jo Abrahams barn, de hadde Guds ord og gudstjenesten og løftene. Skulle de behøve å frykte for den kommende vredesdommen? Skulle de kalles ormeyngel? Hvem skulle bestå i dommen om ikke dem?

Men Gud skjærer oss alle over én kam. Alle har syndet og står uten ære for Gud. Vi kunne alle, under de rette forutsetninger ha vært en Kim Jong Un, bare vi fikk en slik makt som han, og ble befridd fra visse hemninger.

Så var det veirydders oppgave først å vise hvor skånselsløst Gud dømmer oss. Men den sannheten tåles snaut i verden og i «kristenheten». Slutten for døperen Johannes ble jo halshogging. Det er den vantro verdens måte å oppføre på. «Verden ligger i det onde», derfor vil verden stadig binde sannheten, stenge den inne, hogge hodet av den for at den ikke skal vitne mot verden.

Men verden kan ikke halshogge sannheten. Den kunne fengsle Johannes, men utenfor fengselet gikk Jesus, og han er «sannheten». Jesus går sin vei gjennom verden og lar sitt Ord bli forkynt og gjør sine gjerninger – det kan ikke verden hindre. «Salig er den som ikke tar anstøt av meg». Slik svarte han da Johannes sendte bud til ham. Ja, salig er den som tror på Ham!

Det finnes ingen utflukter, ingen unnskyldninger innfor Gud. Vi må bøye oss under dommen. Den er rettferdig!

Men det er så få som vil bøye seg for sannheten og akseptere dommen,

derfor får de heller ikke erfare frelsen. Men den som erkjenner sannheten om seg selv og aksepterer sin dødsdom, får, ganske så oppsiktsvekkende, se at den Gud som dømmer oss så skånselsløst, som ikke ser noe godt hos oss, og som ikke har noen illusjoner om vår evne til å endre oss – han elsker oss! Slik at han gav sin egen elskede sønn til lidelse og død for vår skyld. Gud vil at disse ugudelige, onde menneskene skal føres inn i hans himmel! Han vil føde dem på nytt, gi dem et nytt liv, tvette bort alle synder og så stille dem fram hellige og rettferdige for Jesu Kristi skyld.

Merk vel at dette gjelder de onde! Ikke de «fromme», ikke de «gode». Det er syndere han kaller, det er syndere han frelser. Slik forkyntes det omvendelse. Hva er så omvendelse? Det er ikke noe annet enn å bøye seg under Guds dom og som fortapt flykte til Jesus, til synderes Frelser. Han kan skape «ormeyngel» om til et Guds barn!

Da kan det være som for den gamle mannen som lå på sitt dødsleie. Da noen spurte ham: «Elsker du Jesus?», syntes han nok at det var skralt med kjærligheten hos ham selv. Men han sa: Jeg vet at Jesus elsker meg! Det er nok bedre å dø på det, enn at jeg elsker Jesus. For hvordan vet jeg at jeg elsker nok? Men Jesus elsket tilstrekkelig, han gav sitt liv – for de ugudelige.

Men «hvem skal jeg sende, og hvem vil gå for oss?» – i dag! Hvem vil være veirydder og berede vei for Jesus? Hvem er beredt til å bli halshodg?

Det åttende bud (1)

Av Martin Luther

«Du skal ikke si falskt vitnesbyrd mot din neste.»

2Mos 20:16

Foruten vårt legeme, vår ektefelle og vårt timelige gods har vi enda en skatt som vi ikke kan unnvære, og det er ære og godt navn og rykte. For det nytter ikke å leve blant folk når en blir vanæret og foraktet av alle. Like så lite som Gud vil at ens penger og gods skal bli tatt fra en, like lite vil han at ens gode navn, rykte og ære skal bli tatt fra en eller ødelegges. Hans vilje er at enhver kan stå som en ærlig mann for sin hustru, sine barn, tjenestefolk og naboer. Slik som ordene i dette budet lyder – du skal ikke si falskt vitnesbyrd – menes det først og fremst i den offentlige rettergang. Det sikter altså til at en anklager en stakkars uskyldig mann og undertrykker ham ved falske vitner, for å få straffet ham på legeme, gods og ære.

Dette synes vel ikke å gjelde oss i vår tid. Men hos jødene var dette en meget alminnelig foreteelse. Folket satt under et godt, velordnet styre, og der hvor det finnes et slikt styre, mangler det ikke på denne synden. Årsaken er denne: Der hvor dommeren, borgermesteren, fyrsten eller andre av øvrigheten sitter i retten, går det på den måten som det pleier å gå i verden. Man vil nødigg fornærme slike personer. Derfor hykler og taler man etter penger, anseelse, forhåpninger eller

vennskap. Derfor må en stakkars mann med sin sak bli undertrykt, få urett og lide straff. Det er en alminnelig plage i verden at det så sjelden sitter fromme mennesker i retten.

Den som skal være dommer, må først og fremst være gudfryktig. Ja, han må ikke bare være gudfryktig, men også klok, sindig, uforferdet og modig. Og den som skal være vitne, må også være uredd, men framfor alt må han være gudfryktig. Den som vil dømme rett i alle saker og gjennomføre rettferdighet, han kommer ofte til å støte gode venner, svogere, naboer, rike og mektige, som kan være både til stor skade og stor nytte for ham. Derfor må han være fullstendig blind for slikt. Han må lukke øyne og ører og ikke se eller høre noe annet enn saken selv, slik den blir belyst, og dømme etter det.

Dette budet sikter da for det første til at enhver skal hjelpe sin neste til hans rett, og ikke la den bli hindret eller fordreid. Hver enkelt, enten han er dommer eller vitne, og uansett hva saken gjelder, skal da hjelpe til å fremme og forsvare det som er rett. Særlig er det her blitt satt en grense for våre herrer juristene. De må være aktpågivende og behandle sakene i rettsindighet og oppriktighet. Det som er rett, må de la bli rett. På den annen side må de ikke fordreie, tildekke eller fortie noe, uansett penger, gods, ære eller makt. Dette – altså det som skjer

for retten – er én del, og den mest nærliggende del, av det som det åttende budet sikter til.

For det annet har budet et meget videre omfang, når en skal overføre det på rettergang eller styre i åndelige saker. Der er det alminnelig at den ene vitner falskt mot den andre. For de som er fromme predikanter og kristne, de blir av verden dømt som vranglærere, frafalne, ja opprørske og desperate forbrytere. Dessuten må Guds ord tåle at det så skammelig og giftig blir forfulgt, bespottet og utskjelt for løgn. Det må tåle at det blir fordreid og tydet i falsk retning. Det er nemlig den blinde verdens vis å fordømme og forfølge sannheten og Guds barn, og likevel ikke anse det for noen synd.

For det tredje – og det gjelder oss alle sammen – blir det her forbudt å synde med tungen slik at man på en eller annen måte kan skade eller krenke sin neste. Å si falskt vitnesbyrd er jo noe en gjør med munnen. Det vi gjør imot vår neste med munnen, vil Gud ha avverget. Det kan være falske predikanter med sin lære og sin bespottelse, det kan være falske vitner og dommere med sin dom, eller ellers utenfor retten med løgn og ondsinnet omtale. Til dette må vi særlig regne den stygge og skammelige lasten å baktale eller bakvaske, som djevelen driver oss til. Det kunne være meget å si om dette. Det er jo en alminnelig, fordervelig last at alle vil heller høre noe vondt enn noe godt om sin neste. Selv er vi så onde at vi ikke kan tåle at noen baktaler oss, men vi vil derimot at hele verden skal

snakke pent og godt om oss. Likevel tåler vi ikke å høre at man sier det beste om andre.

For å unngå denne lasten skal vi merke oss at ingen har lov til å dømme og straffe sin neste offentlig – om han ser at han synder – uten at han har befaling til det. Det er nemlig meget stor forskjell på de to tingene: å vite om synd, og dømme for synd. Vite om den kan du vel, men dømme den skal du ikke. Jeg kan vel se og høre at min neste synder. Men å fortelle det til andre, har jeg ingen befaling til. Hvis jeg nå farer i vei og dømmer og fordømmer, så faller jeg i en synd som er langt større enn nestens. Har du imidlertid fått vite om din nestes synd, så har du ikke noe annet å gjøre enn å la dine ører være en tillukket grav, inntil du får befaling om å dømme og straffe på embets vegne.

Baktalere er det rette navnet på dem som ikke nøyer seg med å vite om slikt, men går videre og tar seg til å dømme. Når de får greie på en liten ting om en annen, bærer de det rundt i alle kroker, og gatter og koser seg riktig over at de kan få skadet ham. De er akkurat som svinene, som velter seg i søla og roter rundt der med trynet. Dette er ikke noe annet enn å gripe inn i Guds dom og embete, og dømme og straffe med den strengeste dom. For ingen dommer kan straffe strengere eller gå lengre enn å si: Dette mennesket er en tyv, en morder, en forræder osv. Den som derfor våger seg til å si slikt om nesten, han tiltar seg den samme retten som keiseren og øvrigheten

Møtekalender

Januar

7.	Randaberg <i>Dagfinn K. Natland</i>
6.-11.	Lebesby <i>Gunnar Nilsson</i>
12.-14.	Steinsdalen <i>Dagfinn K. Natland</i> <i>Torvald Kjetilstad</i>
13.-14.	Askim <i>Sigbjørn Agnalt</i>
14.	Årnes <i>Rami Seppälä</i>
17.-20.	Gyland <i>Gunnar Nilsson</i>
21.	Sira <i>Gunnar Nilsson</i>
19.-21.	Mosvik <i>Immanuel Fuglsang</i>
19.-21.	Nærbø <i>Sigbjørn Agnalt</i>

23.-28.

Bangsund
Per Bergene Holm

Februar

3.-4.	Askim <i>Hermann Geller</i>
9.-10.	Moi <i>Ingar Gangås</i>
11.	Randaberg <i>Ingar Gangås</i>
10.-11.	Årnes <i>Reidar Heian</i>
20.-25.	Varhaug <i>John Peder Samdal</i>

22.-25. februar: Ungdomsleir, Hermanstølen i Valdres

Talere/ledere: Asbjørn Fossli,
Ingar Gangås, Reidar Heian og
Fredrik Thorbjørnsen

har. Selv om du ikke fører sverdet, så bruker du din giftige tunge til skam og skade for din neste.

Derfor vil Gud forebygge at en taler vondt om sin neste, selv om han fortjener det og vi har sikker kjennskap til saken. Enda mindre skal vi si noe vondt om ham hvis vi ikke vet bedre enn det vi ha hørt av løse rykter. Men du sier: Skal jeg ikke si det når det er sant? – Jeg svarer: Hvorfor bringer du ikke saken fram for de rettmessige dommere? – Nei, sier du, jeg kan ikke bevise det offentlig. Derfor ville de kanskje slå meg på munnen og avise meg med skam. – Nettopp, kjære!

Lukter du nå lunt? Tør du ikke stå fram og stå til rette for de personene som har med å dømme i slikt, så får du holde munn. Men vet du noe, så hold det for deg selv, og nevnt det ikke for andre. Hvis du bringer det videre – selv om det er sant – så står du likevel der som en løgner, fordi du ikke kan bevise at det er sant. En annen ting er at du også viser en ondskapsfull oppførsel. For en skal ikke ta fra en annen hans gode navn og rykte, med mindre det i forveien er fratatt ham offentlig.

*Den store katekisme.
Forts. i neste nr.*

Lov og evangelium

Av Ragnar Opstad

«For Kristus er endemålet for lova, til rettferd for kvar den som trur.»

Rom 10:4

Ei fortapt menneskeslekt

Guds ord kjem til oss som lov og evangelium og er eitt med Gud i hans heilagdom og hans kjærleik. Lov og evangelium er som eit bilete eller ei openberring av Gud. Ingen kan bli frelst utan å læra og kjenna Gud som den han er, heilag og nådig. Etter syndefallet er kvart menneske eit fortapt menneske, åndeleg dødt. Like lite som vi kan forventa noko av eit dødt menneske, forventar heller ikkje *Gud* noko av oss når det gjeld vår frelse.

For å berga ei fortapt menneskeslekt, måtte han senda ei ny slekt, ein ny Adam, Jesus Kristus, til å oppretta det som den første Adam hadde øydelagt. Av natur blir vi født inn i den første Adam si slekt. For at vi skulle bli personleg delaktige i den andre Adam, gav Gud oss eit frelsemiddel, sitt heilage Ord. Gjennom dette Ordet kallar han på oss som han gjorde på den første Adam, og spør: «Kvar er du?»

Loven krev fullkomenskap

Loven og evangeliet har kvar si gjerning å gjera, ei arbeidsfordeling seg imellom i Guds frelsergjerning med oss. Ingen vanheilag kjem inn i Guds rike. Loven krev at du må vera fullkommen. Det kan ikkje Gud slå av på. Samstundes

som loven krev, forkynner evangeliet sin nådebodskap. Men så lenge loven ikkje er komen til ende med sitt arbeid på oss, er det ikkje grobotn for evangeliet i hjarta. Det når berre forstanden. Her står vi i fare for å ta oss sjølv til rette ved å slå av på loven sitt krav og ta til oss evangeliet med vår forstand. Her står ein kamp om vår sjel – mellom Satan og Gud. I denne striden bruker Gud først og fremst loven.

Loven sitt arbeid med oss

Etter syndefallet ser vi ikkje sant på oss sjølv. Vi trur at det står i vår eiga makt å omvenda oss når vi vil. Her kjem Guds lov oss imøte og krev det som vi trur vi kan – og byd oss setja i gang: Du må omvenda deg, elles går du fortapt! Så gjer vi det, og det er det einaste rette. Men loven er ikkje nøgd. Han kjem med nye krav, og spør: Er du ein sann kristen? Du er jo så hissig, du skulle vera audmjuk og god. Du har inga sann omvending. Du har jo dei syndige tankane som før.

Slik set loven oss i arbeid med å verta ein skikkeleg kristen. Om dette seier Olav Valen-Sendstad: «Vet du at du tross all din flid kan gå evig fortapt? Vet du at du tross all din daglige selvgjerning har noe som er fullstendig uforbederlig, fiendsk mot Gud, vanhellig og syndig? (...) Saken er jo den at selv om du dag for dag beflitter deg på å føre dette hellige liv – det må du

Frelser og dommer

Fortelling av Mia Hallesby

En juridisk student var en dag ute og gikk tur. Akkurat da han skulle til å krysse ei bru, får han se en mann nede i elven som kjemper for livet. Student-en kaster seg resolutt i vannet, svømmer ut til mannen og redder hans liv.

Mange år går. Studenten blir ferdig med sine studier og blir en dyktig dommer. En dag føres det fram for ham en mann som har gjort en grov forbrytelse. Denne skulle så forhøres og dømmes. Da den anklagede får se dommeren, går det et drag av glede over hans triste ansikt, for han gjenkjenner sin redningsmann fra den dagen han var i ferd med å drukne. Dommeren husker også igjen den andre.

Med tårer i øynene minner fangen dommeren om den dagen han red-

det livet hans. Inderlig ber han om at dommeren også denne gangen vil hjelpe ham. Det blir stille et øyeblikk i den store rettssalen. En kan se på dommeren at han er beveget.

«Det gjør meg veldig vondt at jeg ikke kan hjelpe deg», sier dommeren med tårer i øynene, «jeg ville så gjerne, men jeg kan ikke. Forbrytelsen må straffes. Jeg husker godt den gangen jeg reddet deg. Den dagen frelste jeg deg, men i dag må jeg dømme deg».

— — —

Jesus møter oss alle som vår frelser. Men én dag skal han møte oss som dommer. Hvordan skal vår dom bli?

*Fra «300 fortellinger»,
Indremisjonsforlaget 1946*

aldri holde opp med – så blir resultatet dog at det alltid blir ett eller annet tilbake, hvor det *ikke* vil lykkes for deg, en eller annen lyst du ikke har fått temmet, en eller annen tanke du ikke har fått herredømmet over. Hva sier loven om dette? Jo, den sier at når det står slik til med deg – at det ennå mangler noe i din hellighet, da er du ingen kristen, men helt fordømt, fortapt og borte fra Gud som en hedning. Det sier *loven*. Og loven er også Guds ord».

Samarbeid mellom lov og evangelium

Den som har lukkast med si om-

vending, har ikkje lært Gud å kjenna verken i hans heilagdom eller i hans kjærleik. Han veit ikkje noko om det å vera ein fortapt synder. Dersom loven ikkje får ta livet ditt, dvs. alt ditt eige, også det som Gud måtte ha verka i deg og som du finn trøyst i, så kan ikkje evangeliet bli openberra for hjarta ditt. Loven og evangeliet arbeidar saman utan at dei skal blandast saman. Loven stengjer att for oss. Evangeliet opnar nådedøra på vid vegg fordi Jesus har sona vår synd og oppfylt loven i vår stad. Loven talar slik at du ikkje får trøysta deg til noko av ditt eige, han

krev og dømmer. Samstundes forkynner evangeliet at du får alt for ingenting. Du må gi loven rett i det han dømmer deg for. Du må også gi evangeliet rett når det tilbyr deg gratis nåde.

Loven – tuktemeisteren til Kristus

«Men før trua kom, vart vi haldne i varetekt under lova, innestengde til dess den trua som skulle koma, vart openberra. Slik har lova vorte vår tuktemeister til Kristus for at vi skulle verta rettfærdiggjorde av tru» (Gal 3: 23-24). Dette er ikkje noko som berre skjer i omvendinga, det fortset heile livet. Loven vil stadig på nytt døma oss. Samstundes verkar loven slik at vi får bruk for Jesus og evangeliet om han.

Nåde for uverdige

Det er ikkje alltid lett for oss å registrera loven si gjerning i livet vårt. Det er på ein måte skjult. Vi erfarer det vel helst slik at det står dårleg til med vårt kristenliv. Vi kjenner oss uverdige til å kunna tru Guds nåde. Underforstått: Vi vil så gjerne vera verdige til nåden. Det er loven som kjem med sitt krav og seier at vi ikkje held mål. Vi er uverdige. Loven viser meg at alt er galt med meg. Eg er fortapt! Ja, er det ikkje det som er loven si oppgåve å visa meg? Var det ikkje nettopp slike Jesus fekk ta seg av?

Med andre ord: Du skal sleppa å ha noko som må vera rett med deg for å tru på Jesus. Tvert imot: Ved trua på Jesus blir alt rett med deg overfor Gud. Då har du ditt *alt i han*.

Evangeliet er for fattige, for slike som ikkje lenger har sin eigen kristen-

dom intakt, og som ikkje har ei «rett omvending» i ryggen å trøysta seg til – og som ikkje lenger har noko att som talar til eins eigen fordel. Slik må vi igjen og igjen la loven få ta frå oss alt vårt, og vi må igjen og igjen ta imot det som evangeliet tilbyr oss i den stillinga vi er, ribba for alt vårt eige.

Det er ikkje det at det står så dårleg til med oss – som gir oss rett til Guds nåde. Nei, retten til Guds nåde har vi i Jesus og hans fullførde frelseverk åleine, uansett korleis det står til med meg og deg. Men vi vil så gjerne betala litt – med kva som helst – om ikkje anna enn med vår eiga omvending. Men Jesus kjenner oss og veit at vi ingen ting har å betala med. Difor må han gi oss det utan å få noko att. Og det må han få oss til å innsjå og gå med på. Og det gjer han ved å ta frå oss det vi måtte ha å koma med.

«Nåde, ja nåde for *ingenting*, får jeg fra Golgata smake!»

Er åleine det som Jesus har gjort, nok for meg? Ja, seier Guds ord! «Min nåde er nok åt deg» (2Kor 12:9). Hans nåde er det einaste som er nok!

*Derfor alle vegne
kan du deg tilegne
med et trøstig mot:
Jesus for deg døde,
for din skyld og brøde,
og igjen oppstod.
Grip kun til!*

*Han gjerne vil
være din med hva han eier,
med sin død og seier.*

(Hans Adolph Brorson. Sb. 679:4)

Dersom vi bekjenner

Av Marcus Söderberg

«Dersom vi bekjenner våre synder, er han trofast og rettferdig, så han forlater oss syndene og renser oss fra all urettferdighet.»

1Joh 1:9

En kniv kan brukes på to helt forskjellige måter. Den kan nyttes til noe godt eller til å utføre noe ondt. Det er ikke knivens feil dersom noen myrder et annet menneske med den. Spørsmålet er hvordan vi bruker den.

“—————
Syndenes forlatelse gis ikke gjennom din bekjennelse, men bare ved troen på Jesus som din frelser. Det er sant og nødvendig at de som lever i troen også bekjenner sine synder. De må inn for nådestolen, for å be om nåde, ikke for å bli i synden, men for å bli fri den.
—————”

Det er få tekster som anvendes mer feil enn den teksten som det nå er lagt meg på hjertet å skrive noe om. Den kan gi glede og trøst til den oppriktige sjel. Men jeg har ofte støtt på en an-

vendelse av denne teksten som til fulle bekrefter at den kampen som Martin Luther måtte kjempe, også må fortsette i dag.

Apostelen Johannes skriver: «Dersom vi bekjenner våre synder...». Her får djevelen så altfor ofte lure og bedra oss. Han vil gjerne ha oss til å være nøye med å bekjenne våre synder, for at vi da skal tro at alt som er blitt bekjent selvsagt også er forlatt, og at vi da står renset fra all urettferdighet. Tanken er: Dersom jeg bare bekjenner, så forlater Gud. Det blir som en matematisk utregning: Gjør jeg det som kreves av meg, så vil Gud gjøre det som påligger ham.

På denne måten har vi å gjøre med en ny gjerningslære. I stedet for å ramse opp 10 Fadervår, er alt såre vel dersom en bare bekjenner sine synder.

Dette er ikke et nytt fenomen. På profeten Jeremias' tid gjorde de likedan: «Se, dere fester lit til løgnaktige ord – til ingen nytte. Hva så? Dere stjeler, slår i hjel, bryter ekteskapet, sverger falskt og brenner røkelse for Ba'al og følger andre guder, som dere ikke kjenner. Og så kommer dere og står fram for mitt åsyn i dette huset som er kalt ved mitt navn, og sier: Vi er frelst! – og så vil dere fremdeles gjøre alle disse motbydelige tingene! Er da dette huset som er kalt med mitt navn, blitt en røverhule i deres øyne? Se, også jeg har sett det, sier Herren»

(Jer 7:8-11). Syndenes forlatelse gis ikke gjennom din bekjennelse, men bare ved troen på Jesus som din frelser. Det er sant og nødvendig at de som lever i troen også bekjenner sine synder. De må inn for nådestolen, for å be om nåde, ikke for å bli i synden, men for å bli fri den. De sukker og plages under sine synder, og tar ikke lettvtint på synden slik «nådetyven» gjør. Han trøstes av djevelen når han har bekjent, og da er alt bare bra. For ham er ikke synden noe virkelig problem, for han gjemmer seg bare bak nåden. Når fristelsene kommer, får han hjelp av fristeren til å tenke at det er ikke så farlig å synde, for Jesus vil jo selvfølgelig tilgi meg.

Riktignok er det sant at det finnes tilgivelse for all synd hos Jesus, slik som det står skrevet: «Kom og la oss gå i rette med hverandre, sier Herren. Om deres synder er som purpur, skal de bli hvite som snø, om de er røde som skarlagen, skal de bli som den hvite ull» (Jes 1:18). Men legg merke til at det skjer kun ved at partene går i

rette med hverandre! Gud fikk fullgod betaling da Jesus bar verdens synd opp på korsets tre og tok på seg hele syndestens rettmessige straff, som er døden, slik det står skrevet: «Det var Gud som i Kristus forlikte verden med seg selv, så han ikke tilregner dem deres overtredelser og la ned i oss ordet om forlikelsen. Så er vi da sendebud i Kristi sted, som om Gud selv formaner ved oss. Vi ber i Kristi sted: La dere forlike med Gud! Ham som ikke visste av synd, har Gud gjort til synd for oss, for at vi i ham skal bli rettferdige for Gud» (2Kor 5:19-21). Du får del i denne Jesu rettferdighet ved å la deg forsone med Gud. Hvordan skjer så det? Det skjer i og for seg gjennom hjertets bekjennelse, ikke bare munnens, men framfor alt skjer det gjennom hjertets tillit til Jesus, når en sjel fortviler over sine synder og vender seg til Jesus som en som må få alt – for ingen ting.

Dette er ingen byttehandel der du bytter en bekjennelse mot syndenes forlatelse, men det er et stort Guds under – tenk at Gud vil ha med meg arme synder å gjøre! Det er nåde over nåde. Disse er det apostelen taler om, som får sine synder forlatt og som renses fra all urettferdighet. Også som kristen er synden med i alt, men når den driver oss til Kristus, da er vi i sikker havn. Han er trofast og rettferdig imot urettferdige syndere som flyr til ham.

Kom også du og få alt for ingen ting! La deg ikke nøye med hva du gjør, nei, bli ikke fornøyd med mindre enn det som Jesus har gjort for deg!

Endring av adresse

Husk å gi ekspedisjonen beskjed om adresseendring ved flytting!

Fredrik Heian,
Elvedalsveien 175,
3158 Andebu.
Tlf. 901 94 758
E-post: fredrik_heian@hotmail.com

Løsepengen

Av Lars Fossdal

I Det gamle testamente har Gud gitt oss mange forbilder på Jesus, som for eksempel offerlammet, kobberormen, ypperstepresten, templet og profetene. Disse forbildene gjør det lettere for de troende å se hva Jesus er for oss. I 3Mos 25 møter vi ham som løsepengen.

Når en jøde var kommet i stor gjeld og ikke kunne gjøre opp for seg, ble han solgt som trell til den han skyldte penger. Om han ville, kunne han selge ett av sine barn eller andre som tilhørte ham. Den som da ble trell, kunne så bli kjøpt ut igjen ved at en annen i hans nærmeste familie betalte gjelden. Dette gjaldt også for eiendom. Ble ikke gjelden betalt, måtte de vente til jubelåret, som kom hvert 50. år, før trelle- en ble fri eller stedet ble fritt igjen. Vi kjenner til historien om No'omi i Ruts bok, hvor Boas betalte løsepengen og No'omi fikk tilbake sin manns eiendom.

Løsepengeforskriften gjaldt for alle jøder som var kommet i gjeldskrise, uansett bakgrunn.

Bibelen sier at du står i gjeld til Gud. Han har gitt deg sin hellige lov hvor han forbyr deg å være ond og gjøre ondt. Ja, faktisk påbyr han deg at du skal være et godt menneske som bare gjør godt – også mot dem du ikke liker eller som har gjort deg noe ondt. Er du ikke fullkommen i din hverdag, kommer du i skyld hos ham. Og etter som tiden går, blir din regning større og større. Gud straffer synd med den

evige fortapelse. Det er bare de fullkomne som kommer inn i himmelen.

“
Jesus betalte med sitt blod for all verdens synd. Det var for dine og mine synder og overtredelser han ble dømt skyldig.
”

Med denne lignelsen om løsepengen sier Gud oss at han har ordnet det slik at en annen i vår familie kan betale gjelden vår hos Gud, slik at vi står skyldfrie – uten synd for Gud.

Denne personen i vår familie er Jesus. Han er Guds veldige sønn fra evighet som ble et sant menneske. Han elsket Gud av hele sitt hjerte og sin neste som seg selv. Og den som elsker, gjør ikke nesten sin noe ondt (Rom 13:10). Satan prøvde alt han kunne for å få Jesus til å gjøre noe ondt, men han maktet det ikke. Selv etter at Jesus hadde fastet i førti dager og netter og djevelen kom for å friste ham, falt han ikke. Men djevelen måtte flykte fordi Jesus svarte ham med Guds ord.

Jesus var uten synd. Han var skyldfri for Gud. Likevel ble han dømt til døden, torturert og korsfestet. Skriften sier at det var Gud som handlet med ham denne langfredagen i år 33 e. Kr. Gud lot våres alles misgjerninger ramme ham (Jes 53:6). Jesus betalte med

sitt blod for all verdens synd. Det var for dine og mine synder og overtredelser han ble dømt skyldig. Gud lot Jesus betale vår syndeskyld. Det var for at vi skulle få fred og legedom ved hans sår. Ved Jesu død er vårt forhold til Gud blitt gjenopprettet.

Om dine synder er ekte som purpur og skarlagen, blir du hvit som snø og den hvite ull når du tror på Jesus. Ingen av dine synder skal finne deg igjen.

Da Jesus gikk her på jorda sa han:

– Jeg er ikke kommet for å la meg tjene, men for selv å tjene og gi mitt liv til en løsepenge for mange (Mark 10:45). Jesus vil tjene deg, og hans blod gjelder for alle dine synder og overtredelser. Dette er Guds nådegave til deg, du fortjener den ikke, like fullt ønsker Gud å gi deg den. Gud frelser syndere av nåde.

Forkaster du denne gaven, må du selv stå til ansvar for dine synder. Men Gud ønsker at du skal bli frelst, derfor kommer han med denne lignelsen. Han har ordnet med en løsepenge for deg, Jesus har betalt dine synder. Du skal få stå skyldfri for Gud ved Jesus. Du kan få være hans barn av nåde.

I Efeserbrevet (1:7) står det: «I ham (Jesus) har vi forløsningen (løsepenge) ved hans blod, syndenes forlatelse, etter hans nådes rikdom».

*Gud være lovet min sjel er frelst,
i kraft av blodet, av blodet!*

*Nå kan du byde meg hva som helst,
jeg velger blodet.*

*Min sorte drakt er blitt snehvit skrud,
og jeg står hellig og ren for Gud,
i kraft av blodet, av blodet.*

(Fredrik Wisløff. Sb 255:1).

Til vore danske bladmodtagere!

Danske Bank har opsagt samarbejdet med et større antal udenlandske foreningskunder – herunder NLL.

Begrundelsen skyldes på ingen måde utilfredshed fra bankens side overfor NLL, men lovgivningen for overførsler på internasjonalt plan er blevet opstrammet med henblik på forebyggelse af den såkaldte «hvidvaskning af penge». Og p.g.a. administrative byrder med registrering af legitimationspapirer m.v. har banken meddelt, at NLL's danske konto skulle ophæves – gerne inden udgangen af november 2017. NLL har ansøgt Danske Bank om en forlængelse af denne tidsfrist, og dette viste banken stor forståelse for.

Indbetaling/overførsel til den danske konto 4665 10639360 skal derfor ophøre med virkning fra mandag den 29. januar 2018. Sidste mulighed for indbetaling/overførsel er således fredag den 26. januar.

Betaling af gaver, bøger, kursusgebyr m.v. skal herefter ske til NLL's norske konto: NO24 3000 2226 193 med tilhørende BIC (SWIFT-adresse): SPSONO22

I tilfælde af tvivl eller spørsmål i øvrigt, kan NLL's danske kontaktperson, Immanuel Fuglsang, træffes på mobil 50 88 06 24.

— — —

Vi vil benytte anledningen til å gi Immanuel en stor takk for det arbeidet han har lagt ned i tilknytning til kontoen! Red.

Bildemontasje fra Sør-Amerika

Tekst og foto: Ingar Gangås

Esteban Quispe følger godt med når Damián underviser.

Evangelist Damián Heredia leder sangen når vi samles til bibelstudium på «Såmannens» kontor i Arequipa, Peru.

«Såmannens» kontor i Sucre Bolivia, med godt synlig logo ved inngangsdøra.

Joel Vera, ansatt på full tid som evangelist og quechuamedarbeider i Bolivia fra 1. januar 2018.

Gonzalo Ascarrunz er leder for «Såmannen» i Bolivia.

Vennligst gi ekspedisjonen beskjed i god tid ved adresseforandring!

Arrangement 2018

**22.-25. februar: Ungdomsleir,
Hermanstølen i Valdres**

Talere/ledere: Asbjørn Fossli,
Ingar Gangås, Reidar Heian og
Fredrik Thorbjørnsen

**24.-27. mars: Ungdomsleir,
Haugli i Vest-Agder**

**18.-20. mai: Pinsestevne, Langli
Bedehus i Østfold**
Taler: Curt Westman

**19.-21. mai: Pinsestevne, Mosvik
Bedehus i Trøndelag**
Taler: Arvid Joramo

**19.-21. mai: Pinsestevne, Skjæveland
Misjonshus i Rogaland**
Taler: Finn-Widar Knutzen

**19.-21. mai: Pinsestevne, Steinsdalen
Bedehus i Hordaland**
Taler: Rami Seppälä

**22.-24. juni: Ungdomsleir, Trettenes
ved Farris**

22.-24. juni: Barneleir på Fossnes

**11.-15. juli: Sommersamling
på Fossnes m/årsmøte**
Talere: Egon Kattner (DK) m.fl.

2.-5. august: Stevne på Laberget
Talere: Per Bergene Holm,
Göran Holmgren (S) og Bjørn Valde

**28.-30. september: Bibelhelg
på Solgry**
Talere: Egon Jensen (DK) m.fl.

**19.-21. oktober: Høstleir,
Haugli i Vest-Agder**

**13.-18. november: Bibelkurs på
Fossnes**

**29. desember-1. januar 2019:
Nyttårssamling på Fossnes**

Se oppdatert informasjon på nll.no